

ԱՆԻՇԱՆԻ

ԱՆՄԱՀ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

«Օ՛ր մը գուցէ նոյն իսկ քունէդ ալ զարթնուս՝
Երբ հայ ճամբորդ մ'եկած դրախտի Երկրէդ՝ ալ
Ժըպիտ բերէ քեզ՝ արցունքի տեղ անյոյս.
Օր մը գուցէ զարթնուս նոյն իսկ քունէդ ալ»:
(Վարուժան — Յեղին Սիրաք)

Հայրենիքի ո՛վ հանձար.

Վեց դարերու ստրկութենէն ապրատամբ

Մ'ոյր Հայաստանն այսօր անկախ՝ խանդորէն

Քեզ կը տօնէ՝ իր՝ յարոշքեամբ յոռավառ:

Դու մըլտավառ ջահն եղար մեր խառարին,

Լուսատու յոյսն մեր աշկոճ գոյոշքեան,

Մ'եր վրձնատեալ բազուկներուն, հոգեին

Քոցաշունչ հոշրն, արիւնքիւնն, կեանքն եղար.

Անմահութեան վեհ կոթող, տակաւին

Հայրենախանդ մեղեդիներդ, նըշագներդ

Համակ հայկեան նոր սերունդին հրրավառ

Խրոխտ սրտերու մէջ ջերմօրէն կը քրքռան:

Ահա քեզի կու գայ այսօր ծընրադիր

Հայ ժողովուրդն՝ իբրն տապան մը ուխտի.

Օ՛ն Նահապետ, երգէ՛ երգէ՛ անգամ մ'ալ

Մ'եր հայրենի վերածնոշիւնը փառքի.

Դեռ կը նընչեն՝ երբ ցընհալից ամեն կողմ
Հայ ժողովուրդն քոռ յորեկեանդ կը տօնէ.
Երբ հեռաւոր Այրարատի ստորոտին՝
Կեանքի գարունն նոր յարոշփուն կ'ողջունէ.

Ե՛լ Նահապետ, գարունն եկեր է արդեն.
Քոռ օրհներգած մայրենի հողն ազատ է.
Ե՛լ և նայէ՛, մեր տաճարներն կանգուն են.
Եւ կոչնակի գանգն աղօթքի կը կանչէ...:

Կը տեսնես մեր նորափրփիք մանկրտին
Որ մարգերէն բիշր ծաղիկներ հաւաքած
Կ'ոռզէ քոռ ջինջ և անսպալ ձակատիդ
Արժանատր պրսակ մ'հիշուել անբառաւ:

Ե՛լ և օրհնէ՛, ո՛վ ճերունի Նահապետ,
Հայրենիքի նորաբողբոջ ափսուներն,
Այսատանքի և հրնձանի անոռ էրգն,
Թաղբանակի և վրրէժի զինուորներն...:

Հայրենիքն է որ կը կանչէ, ո՛վ Հայրիկ,
Նոր Աշխարհուն է որ կը ծագի Մասիսէն.
Ել և օրհնէ՛, որ վերածնեալ Հայաստանն
Ընայ յաւեժ դարաստանաց դարաստան.

Վեհեակ, 1920

Տօթք. ՄԻՀԸՆ ՇԵԽԵՆՆ

Սրտագին շնորհակալութիւններ «Ժողովուրդի Զայն» Պոլսոյ հանրաժամանօթ
Թերթին, որ իր Յուլիս 19ի Թիւը նուիրած էր Հ. Ղեւոնդ Աւշանի ծննդեան Հարիւր-
ամեկին:

ԽՄԲ.